

zdejšímu pojistníku v čsl. měně, jest oprávněna odečísti při výplatě kursovní diferenci, která vznikla tím, že pojistník splatil po rozluce měny zápůjčku na pojistku v jiné měně.

Právní obzor. Ročník IX. Seš. 4. Prof. dr. Karel Laštovka: Kompetence referátu pro ochranu památek na Slovensku; dr. Jaroslav Horák: Zkoumací moc soudců o řádném vyhlášení zákona. Věstník ministerstva unifikačního: Aug. Frána: Daň důchodková z mezdných příjmů. Seš. 5. P. Poničan: Instančný postup a opravné prostriedky v pokračování správnom na Slovensku. Věstník ministerstva unifikačního: Ant. Hons: Postavení Slovenska v zákonodárství republiky. (Dokončení.) Seš. 6.: Dokončení článku P. Poničana ze seš. 5.; dr. Julius Kovács: Má-li miesto späťozadovanie nájemného na minulú dobu? Věstník ministerstva unifikačního. Dr. Fritz: Publikace unifikačního ministerstva.

Věstník ministerstva vnitra republiky československé. Ročník VIII. Č. 4. Dr. Jan Kalhouš: Účastníci služebního poměru. Kapitolka názvoslovná. Č. 5.: Antonín Hons: Poměr § 33 k § 78, odst. 3., zákona župního.

Všehrd. Ročník VII., číslo 8. V. Vybral: Culpa in contrahendo; E. Weiss: Přičetnost v trestnom právu. (Dokončení.)

D E N Í K.

Vzrůst zločinnosti a trest smrti. V poslední době mnoho se u nás psalo o několika sensačních vraždách, provedených velmi brutálně, a usuzovalo se z nich na vzrůst zločinnosti. Záchrana byla spatřována jako obvykle i v tom, aby se uložené tresty smrti vykonávaly. Nebylo tu bohužel vždy vědomí, že problém pohybu zločinnosti a prostředky, jak čeliti vzrůstu těžké kriminality, jsou obtížné otázky odborné, kterých nelze řešiti bez dobré znalosti domácích i cizích zkušeností. Proto také výsledky a konkrétní návrhy, založené na nesprávných předpokladech, nemohly býti přesvědčivé. Klesání a stoupání kriminality nelze měřiti podle míry sensace, kterou výjimečné zločiny vyvolávají. Ať sledujeme kriminálně statistická data poválečná sebe opatrněji, nemůžeme popřiti, že zločinnosti u nás pomalu, ale stále ubývá, i když se, jako společenský život vůbec, stává složitější. Je velmi pochybno, že by se právě výkonem trestu smrti zabránilo cynickým vraždám, jichž několik v poslední době zaměstnávalo veřejnost. Víra v účinnost trestu smrti proti podobným brutálním činům jest pověra, k níž se společnost vrací přes opětná zklamání. Je nebezpečno činiti závěry ze zkušeností cizího prostředí, proti víře v absolutní účinnost trestu smrti však mluví, že kruté tresty na životě a na těle

ve středověku nezabránily zločinnosti ani v té míře, jako naše tresty na svobodě, že zrušení trestu smrti v různých státech nemělo obávaných následků, že na př. ve Švýcarsku nelze pozorovati rozdíl mezi kantony, kde je trest smrti odstraněn a ostatními. Že by dvě popravy r. 1923 v Čechách byly přispěly k zmenšení počtu vražd, sotva bude možno tvrditi. Zločinec, který necítí odporu proti činům tak brutálním, jako byly nedávné vraždy, vsadí i vlastní život, tím spíše, doufá-li, že nebude vypátrán. Nemá-li trest smrti valné odstrašující síly, byla by možna diskuse toliko o tom, je-li vhodnější vyloučiti zločince ze společnosti doživotním uvězněním či popravou. Možnost justiční vraždy trestem smrti a citové i mravní momenty proti tomuto způsobu trestu uplatňované vedou spíše k řešení prvnímu, kterým možno dosáhnouti účelu (eliminace) stejně dokonale, byť i za cenu doživotního živoření vězně a nákladů na jeho uvěznění.

Kriminologické vzdělání orgánů trestního soudnictví. Nutnost kriminologického školení trestních soudců i jiných orgánů trestního soudnictví byla u nás v poslední době častěji připomenuta, při úvahách o chystané reformě trestního práva, i při jiných příležitostech. Je pozoruhodno, že nezbytnost hlubší průpravy kriminologické zdůrazňují sami trestní soudcové (srov. Soudcovské listy, str. 79). Stoupenci reformy trestního práva byli si ode dávna dobře vědomi, že zdar reformních snah závisí v přední řadě na zdatnosti a průpravě osob, které budou nové trestní právo uváděti v život. Při tom bylo jasno, že obtíž při provádění nových předpisů nebude tak v otázkách výkladu právního pravidla jako v průvodních prostředcích, tedy spíše v otázkách skutkových než v úvahách právních. Proto stoupenci reformy propagovali specialisaci trestních a civilních soudců, jichž úkoly jsou zcela různé, a doporučovali, aby budoucí orgány trestního soudnictví byly školeny v t. zv. pomocných naukách trestního práva. V praxi konaly se pokusy s několikaměsíčními kursy pro praktické kriminalisty; nejstarší zařízení toho druhu jsou Grossův ústav ve Štyrském Hradci a Ferriho v Římě (1912). Když po světové válce přiblížilo se uskutečnění reformy trestního práva ve velké části evropských států, byly zakládány takové ústavy i jinde (v Bruselu, ve Vídni, v Paříži). Přednášky specialistů o soudní a kriminální psychologii měly učiti, jak hodnotiti svědeckou výpověď a oceniti povahové vlastnosti obviněného, jež jsou (v novodobém trestním právu tak významné, kriminální etiologie, kriminální statistika poučovaly o příčinách a pohybu zločinnosti,